

ІНФОРМАТИЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА ЯК ЕЛЕМЕНТ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Піскун К.В., *магістр,
ДВНЗ «Українська академія банківської справи
Національного банку України»*

Модернізація управління, побудова рухомої знаннями економіки і першість електронної торгівлі – це цілі, які перед собою ставлять багато країн, та при всій їх привабливості, навряд чи вони є досяжними через проблеми бідності, соціального розшарування суспільства, його недооцінку.

Приділяючи увагу забезпеченню інформацією і розвитку інформаційних технологій, міжнародні організації, уряди країн не надають належної ролі соціальній сфері у даному питанні.

Побудова інформаційного суспільства і соціальний вимір є важливими елементами електронного адміністрування і електронних послуг.

Термін «інформаційне суспільство» вперше з'явився у Японії у середині 60-х років ХХ ст. Він став основним в докладі спеціальної групи, створеної японським урядом для винайдення перспектив розвитку економіки країни. Спеціалісти, що запропонували цей термін, пояснили, що він характеризує суспільство, у якому у надлишку циркулює висока за якістю інформація, а також є усі необхідні засоби для її зберігання, розподілу і використання. Аналіз літератури з даної тематики, засвідчує фрагментарність і нестабільність розвитку інформаційного суспільства. Очевидною є і нестача загальноприйнятної термінології, невпорядковані і нескоординовані роботи щодо технологічних, політичних, економічних, соціальних або освітніх перспектив інформаційного суспільства. Деякі з авторів вважають, що інформаційне суспільство дасть відповідь на соціальну нерівність, бідність, безробіття, а деякі, мають протилежну думку і вказують на розширення соціальної нерівності, розриву між тими, хто володіє інформацією і людьми, позбавленими її.

Друга точка зору пов'язана з широким соціальним контекстом, що включає проблеми соціальної єдності і так званого «цифрового розподілу» – розриву між тими, у кого є можливість виходу до Інтернету, і тими, у кого її немає. Позбавлені такої можливості – звичайні люди з низьким рівнем достатку, освіти та живуть у депресивних районах. І хоча наявність таких соціальних проблем широко визнається урядами і міжнародними організаціями, більшість національних і міжнародних ініціатив продовжують виходити не із соціальних обґрунтувань. Такий інформаційний вакуум, на сьогодні, існує і в Україні.

Проаналізувавши підходи стосовно визначення інформаційного суспільства багатьох авторів, можна зробити власний: інформаційне суспільство – це суспільство з високим рівнем розвитку і використання інформаційних технологій, розвиненими інфраструктурами, що забезпечують виробництво інформаційних ресурсів і можливість доступу до інформації.

Формування у країні інформаційного суспільства безперечно пов'язане з освітою у даному суспільстві. І як один з пріоритетів розвитку – організація комп'ютерної підтримки навчального процесу, тобто електронна освіта, – цілеспрямована навчальна діяльність, яка у процесі навчання і вивчення використовує нові мультимедійні технології та інтернет шляхом спрощення доступу до ресурсів та сервісів, а також за рахунок віддаленого обміну та співпраці. Необхідне проведення активного виховання людини, якій належить жити і працювати у інформаційному суспільстві. Навчання, на нашу думку, необхідно сконструювати за регіональними особливостями та цільовими аудиторіями: діти, інваліди, пенсіонери, безробітні, сільські жителі, викладачі вузів, державні службовці і т.д., що врахує освітній рівень кожної групи, її життєві переваги, рід занять. Одним з важливих напрямків електронної освіти як основи становлення інформаційного суспільства може стати відкриття у провідних державних університетах нової спеціальності – «Медіалогії», що дозволить випускникам таких вузів увійти в інфосферу спеціалістами ХХІ ст.

Подолання «цифрового розриву» для забезпечення єдності суспільства, рівних можливостей, боротьби з соціальним відторгненням; соціальний розвиток з особливим акцентом на забезпечення доступу до електронних сервісів, навчання користування ними, розвиток навичок, стимулювання користування мережею, поширення Інтернет-технологій, розвиток електронної комерції і послуг; розподіл ресурсів між програмами, призначеними для основної і соціально-уразливої частини суспільства, – стратегічні напрями реформ щодо створення ефективного електронного управління, що включає соціальний вимір.

Формування інформаційного суспільства неможливе без врахування соціальних факторів, яким необхідно приділяти значно більше уваги і тоді, як наслідок, економічні і суспільні перспективи можуть мати досить обнадійливий вигляд: добре інформовані і відповідальні громадяни, їх

інтерактивна і творча участь, розвиток електронної комерції, електронного управління, комунікації без перешкод.

Наук. кер. - Дехтяр Н. А., *доцент кафедри фінансів ДВНЗ «Українська академія банківської справи
Національного банку України»*